

troet at burde lade ligge stille, fordi det, som Udvalget selv har udtalt i sin Betænkning, vilde føre for vidt at foretage en gennemgaaende Revision deraf. Der staar saaledes kun tilbage for mig at slutte mig til Udvalget i Haab om, at den høitagtede Justitsminister snarest muligt vil lade foretage en gennemgaaende Revision af de her paapegede Bestemmelser, og jeg skal endnu blot i Forbigaaende henlede Opmærksomheden paa, om ikke alle disse Taxationsbestemmelser o. s. v. rettest burde finde deres Plads ikke i en Lov, men i en af Raanebestyrelserne og Overformynderen antagen og af Justitsministeriet approberet Vedtægt. Der- som den høitærede Minister nu imidlertid ikke skal give os et saadant Tilfald, saa vil jeg haabe, at det ærede Udvalg, inden denne Sag foreligger til 3die Behandling, paany vil tage det omhandlede Spørgsmaal under den alvorligste Overvejelse og fremkomme med Forslag, som sigte til at hæve den omtalte, i mine Dine store Mangel ved dette iøvrigt af det ærede Udvalg meget vel gennemførte og gennemtænkte Lovforslag.

**Justitsministeren:** Jeg maa først udtale en Tak til det ærede Medlem, som nu satte sig, fordi jeg ved ham saa hurtigt er bleven gjort opmærksom paa, at jeg ved min forrige Udtalelse, der var knyttet til de stillede Endringsforslag, gjorde mig skyldig i den Forglemmelse at lade uomtalt den Opfordring, som Udvalgets ærede Ordfører havde stillet til mig om at erklære mig beredvillig til at træffe Foranstaltninger til, at der snarest muligt foretages en Revision af de med Hensyn til Taxationsforretninger ved Ublaas af Umhyndiges Medlemmer gjældende Regler. Jeg troer, at, hvis jeg ikke havde gjort mig skyldig i denne Naagforned, vilde det ærede Medlem ikke have fundet sig foranlediget til at fremkomme med en stor Deel af de Bemærkninger, som jeg forøvrigt maa erkende, at han, efterat jeg havde gjort mig skyldig i den omtalte Forglemmelse, havde god Grund til at fremsætte. Jeg har nemlig i den Conference, som jeg har havt den Ære at have med Udvalget, erklæret mig beredt til snarest muligt at søge de ældste Bestemmelser om Taxationsforretninger som Be-

tingelse for Ublaas af Umhyndiges Medlemmer revidere. Jeg troer imidlertid ikke, at det er nødvendigt i denne Lov at optage saadanne Bestemmelser, som man maaskee dog efter Conjunctionerne kunde finde Anledning til med kortere Mellemrum at gjøre Forandring i. Naar det ærede Medlem nu iøvrigt kunde slutte sig til Udvalgets Arbejde, vil han vistnok, efterat jeg nu har givet ham og det høie Thing denne Oplysning, ogsaa kunne give Udvalget Ret i, at det har havt god Grund til at lade dette Spørgsmaal ligge ved denne Lov. — Den ærede Ordfører bemærkede, at der fra Kjøbenhavns Overformynderies Side blev iagttaget stor Forsigtighed med Hensyn til Ublaas af Umhyndiges Medlemmer, og at man navnlig her ikke gik til den yderste eller endog kun tilnærmelsesviis til den yderste Grændse af, hvad der i Forordningen af 1827 er tilladt i saa Henseende. Jeg troer, at den ærede Ordfører kunde have spøjet til, at der paa de allerfleste Steder rundt omkring i Landet vises en lignende Forsigtighed; jeg troer, at de Tilfælde, hvor Overformynderibestyrelserne og de Autoriteter, som iøvrigt have Indflydelse paa disse Sager, nærme sig Maximum af, hvad der er tilladt, ere yderst faa, om ikke slet ingen. Dette tillader jeg mig at udtale til Beroligelse for de ærede Medlemmer, som ellers kunde finde det rigtigt allerede i denne Lov at faae optaget reviderede Bestemmelser med Hensyn til Reglerne for de Taxationer, der skulle danne Grundlaget for Ublaaset af Umhyndiges Medlemmer. — Den ærede 3die Landsthingsmand for 8de Kred (Brinck-Seidelin) mindede om de Bestemmelser, der gjælde for Embedsmænd, som have Indflydelse paa Bevillingen af Raanene, med Hensyn til Ublaas til dem selv eller Beslægtede af dem. Jeg har nu den fulde Overbeviisning, at intet Medlem af en Raanebestyrelse vil finde det rigtigt selv at være med til at afgive Stjøn over, hvorvidt Raan bør tilstaaes ham eller nogen af hans Nærmeste; men iøvrigt har jeg, naar det høie Thing troer, at Bestemmelser i saa Henseende ere nødvendige for at sikke sig, aldeles Intet imod, at saadanne komme ind i Loven. Jeg troer, som sagt, ikke, at de ville være nødvendige, idet jeg har den Tro, at Enhver, som i den Grad har sine Med-